

РЕШЕНИЕ

№ 5904

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 124 СЪСТАВ, в закрито заседание на втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: И.Н.П.

като разглежда докладваното от И.Н.П. Гражданско дело № 20231110130721 по описа за 2023 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 ГПК - за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи сумата, за която е издаден изпълнителен лист от 31.03.2017 г. по т. д. № 1032/2017 по описа на СГС, за събирането на което е било образувано изп. дело № 4539/2017 г. по описа на ЧСИ М.Б. с рег. № 838 на КЧСИ, вземането по който е прехвърлено на ответника.

Ищецът твърди, че изпълнителният лист е бил издаден по т. д. № 1032/2017 по описа на СГС, като въз основа на него е образувано изпълнително дело при ЧСИ. Излага твърдения, че последно валидно изпълнително действие по висящото изпълнително дело е извършено на 10.04.2018 г., поради което към датата на образуване на настоящото производство вземането е погасено по давност. Претендира разноси.

В отговора на исковата молба, ответникът оспорва изцяло предявените искове като неоснователни. Твърди, че вземанията на ответника са установени по основание и размер и давностният срок не е изтекъл – за вземане установено със съдебно решение давността винаги е пет годишна. Поддържа, че след образуване на изпълнителното производство са поискани и извършени множество изпълнителни действия, които прекъсват давността.

*Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:*

Между страните по делото не е спорно и видно от приложеното по делото копие от изпълнително дело №4539/2017 г. по описа на ЧСИ М.Б. с рег. № 838, че последното е образувано въз основа на изпълнителен лист от 31.03.2017 г., с който ищецът А. Т. В. е осъден да заплати на /фирма/, ЕИК ***** сумата в размер на 1 285,40 евро, представляваща неплатени лизингови вноски за периода от 25.02.2013 г. до 25.07.2013 г. дължими по Договор за финансов лизинг на оборудване с опция за прехвърляне на правото

на собственост № 17167/в/30.11.2012 г., заедно с уговорената в чл. 7.4.1 от Договора неустойка за забава по 0,1% от неизпълнената част от дължимата сума за всеки просрочен ден, считано от 26.10.2015 г. до окончателното изплащане, сумата в размер на 1 200 лева, представляваща разноси за възстановяване на държането върху актива, сумата в размер на 120 лева, представляваща разноси за платени от /фирма/ за възстановяване държането на актива, сумата в размер на 538,19 евро, представляваща неустойка при предсрочно погасяване на Договора по вина на лизингополучателя, сумата в размер на 1085,19 евро, представляваща неустойка, сумата в размер на 3 009,65 лева – разноси по арбитражното дело, както и сумата в размер на 134,40 лева, представляваща застрахователна премия, ведно със законната лихва върху нея от 26.10.2015 г. до окончателното изплащане, както и сумата в размер на 50 лева – разноси по делото.

Видно от представеното копие на и. д. 4539/2017 г. последното валидно изпълнително действие насочено срещу ищеца е извършено на 10.04.2018 г., а именно заповест за притежаването от А. В. МПС.

С молба с вх. № 55533/08.10.2019 г. ответникът е представил договор за цесия и е поискал конституирането му като възискател, като видно от съдържанието на молбата възлагане по реда на чл. 18 ЗЧСИ. Със сочената молба, ответникът е направил искане за насрочване на дата за извършване на опис и оценка на движими вещи, находящи се на адреса на задълженото лице. С последващи молби с вх. № 05161/31.01.2020 г., както и молба с вх. № 06312/06.02.2020 г. ответникът е направил отново искане за насрочване на дата за извършване на опис и оценка на движими вещи, находящи се на адреса на задълженото лице.

Видно от заповестно съобщение с изх. № 92837/19.11.2021 г. е наложен заповест върху вземанията на ищеца от /фирма/.

С молба вх. № 36858/03.08.2023 г., както и с молба с вх. № 43937/14.09.2023 г. ответникът е поискал налагане на заповест върху банковите сметки на ищеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

В предмета на делото се включва отрицателен установителен иск за установяване в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника исковата сума.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 ГПК изпълнителни основания са и решенията на арбитражните съдилища. Съгласно чл. 41, ал. 3 ЗМТА с връчването на арбитражното решение то влиза в сила, става задължително за страните и подлежи на принудително изпълнение. Поради това, че с влезлите в сила арбитражни решения се формира сила на пресъдено нещо между страните по конкретния спор, установените с тях вземания съгласно чл. 117 ЗЗД се погасяват с изтичането на 5-годишна давност от влизането

в сила на арбитражното решение.

Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните разяснения по т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В настоящия случай последното валидно изпълнително действие и налагането на заповест на МПС, притежавано от длъжника на 10.04.2018 г., като от този момент в продължение на 2 години вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия.

Поисканото с молби от 8.10.2019 г., 31.01.2020 г. и 06.02.2020 г. насрочване на опис и оценка на движими вещи, собственост на длъжника, не е от естество да прекъсне давността, доколкото не се установява такъв опис да е насрочван или описът на движими вещи да се е осъществил, следователно и това не представлява валидно действие по изпълнението.

В нормата на [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#) е регламентирано, че изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. В случая 2-годишният срок следва да се определи считано от 10.04.2018 г., когато е наложен заповест на притежаваното от длъжника МПС. Ето защо, на 10.04.2020 г. по силата на закона изпълнителното производство е прекратено. Новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие /в подкрепа на посоченото – т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, както и [решение № 42 от 26.02.2016 г.](#), постановено по гр. д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV ГО; [решение № 10/16.02.2016 г.](#) по гр. д. № 3231/2014 г. на ВКС, III ГО; [определение № 290 от 25.04.2018 г.](#) по гр. д. № 3217/2017 г. на ВКС, III ГО/. За последно по време валидно изпълнително действие следва да се счита последното такова, извършено преди настъпване

на перемпцията, съответно – преди да бъде прекратено по право изпълнителното дело, тъй като след прекратяване по право на изпълнителното дело предприето по него изпълнително действие не би могло да се счита валидно извършено. В случая последното изпълнително действие преди перемпцията е налагането на заповест за налагане на МПС от 10.04.2018 г.

Извършеният след прекратяване по право на изпълнителното производство заповест на микросметка в ***** от 19.11.2021 г. не съставлява валидно извършено изпълнително действие и не води до прекъсване на давността за вземанията. Следва да се има предвид и че същото не представлява валидно извършено изпълнително действие доколкото за неговото извършване липсва изрична молба на вискателя, а видно от установеното, в изпълнителното производство липсва и изрично упълномощаване на ЧСИ по реда на чл. 18 ЗЧСИ от страна на ответника в качеството му на вискател.

С оглед изложеното искът се явява основателен и като такъв следва да се уважи.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от ищеца разходи в размер на 1658,79 лева – държавна такса и адвокатски хонорар.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от **А. Т. В.**, ЕГН ***** и адрес в *****, против *****, ЕИК ***** със седалище адрес на управление в *****, иск с правно основание чл. 439 ГПК, че **А. В.** не дължи на ***** сумата в размер на 1 285,40 евро, представляваща неплатени лизингови вноски за периода от 25.02.2013 г. до 25.07.2013 г. дължими по Договор за финансов лизинг на оборудване с опция за прехвърляне на правото на собственост № 17167/в/30.11.2012 г., заедно с уговорената в чл. 7.4.1 от Договора неустойка за забава по 0,1% от неизпълнената част от дължимата сума за всеки просрочен ден, считано от 26.10.2015 г. до окончателното изплащане, сумата в размер на 1 200 лева, представляваща разходи за възстановяване на държането върху актива, сумата в размер на 120.00 лева, представляваща разходи за платени от /фирма/ за възстановяване държането на актива, сумата в размер на 538,19 евро, представляваща неустойка при предсрочно погасяване на Договора по вина на лизингополучателя, сумата в размер на 1085,19 евро, представляваща неустойка, сумата в размер на 3 009,65 лева – разходи по арбитражното дело, както и сумата в размер на 134,40 лева, представляваща застрахователна премия, ведно със законната лихва върху нея от 26.10.2015 г. до окончателното изплащане, както и сумата в размер на 50.00 лева – разходи по делото, предмет на изпълнителен лист от 31.03.2017 г., за събирането на които е образувано изпълнително дело № 4539/2017 г. по описа на ЧСИ М.Б..

ОСЪЖДА *****, ЕИК ***** със седалище адрес на управление в
***** да заплати на **А. Т. В.**, ЕГН ***** и адрес в *****, на
основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **1 658,79 лева** – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от
съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____